

Publicerad 2021-07-25 11:47 av Lena Söderkvist

Naturen behöver få sig en dusch

Knastrande jord

Den mjuka mossan vissnar på sitt hårda underlag
och knappt ges någon vila från det stilla
som fortgår hela julis dagar utan undantag
och tusen åter tusen liv skall spilla
Där vandrar ändå larven med sin päls i aprikos
tittar sig förvånat runt omkring
verkar närmast sniffa som den ägde hundens nos
värjer sig för sol som ingenting

Kring bodens knut går myran åt ett annat, nära, håll
bestämd, som om han rutten har planerat
På världens båda sidor har han inte minsta koll
men målet blir ett träd som är planterat
Där sviner han bland stickorna och syns så inte mer
har väl sökt sig skydd mot värmens kraft
ville aldrig stickas, och när ingen honom ser
slår det vilken fart hans fötter haft

I gasset glimmar fältspat i den nakna gnejsens hud
de förut gröna stråna vajar gula
Den salta böljan glittrar likt tiaran på en brud
men smutsen samlas på varenda sula
Vid varje fläkt den virvlar upp och hamnar var den vill
vinden orkar inte sopa rent
Skönhet eller kärlek känner torkan inte till
blir den vis så sker det nog för sent.

Om svetten lever livet, salt och varm inunder lugg
på människor som vistas i det fria
med längtan efter moln som kunde skänka mer än dugg
få var och en att högt av jubel skria
nog tycks dess mening vara att ett hav med vågor bli
vävt av varma fläktars torra ord
Skåda hur den flödar med ett spår av hjärta i
nästan som ett blod mot pulvrig jord!

22/7 2021

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Söderkvist med Poeter.se id #49238 innehar upphovsrätten